

JENEI GYULA

Járványnapló

(JEGYZETVERSEK)

Negyvenegyedik nap (04. 20.)

félek a születésnapjaimat követő napoktól,
mióta apám a születésnapja utáni napon
halt meg, tulajdonképpen váratlanul. már
ahhoz képest váratlanul, hogy előrehaladott
állapotú daganatos betegsége volt, de
az orvosok jósoltak neki még három-négy
hónapot, és a tüdőgyógyásza nemigen tudta
másként magyarázni ezt a viszonylagos
váratlanságot, mint hogy apám feladta.
eldöntötte, hogy meghal, nem csinálja tovább
a szenvedést, amiből csak a morfium hozta ki
néha. úgy képzelem, hogy öngyilkos lett.
nem golyóval, kötéllel, gyógyszerekkel,
hanem lelkierővel. erőtlenséggel,
bölcsséggel. a valószínűségszámítás szerint,
persze ebből a pillanatból nézve, ugyanolyan
eséllyel halhatok meg az év bármely napján.
hogy a születésnapjaimat követő napoktól
mégis félek, azt jelenti, babonás vagyok.

Negyvenharmadik nap (04. 22.)

ma délután is kigyalogoltunk a városból jó messzire,
végig a gáton. innen rálátni a kórházra. régebben,
ha elfutottam idáig, mindig az jutott róla az eszembe,
hogy ott született a három fiam. most viszont
a nagy betonépület helyett, amiben a szülészet van,
a kisebb, felújított tömböket kutatom, ahogy a fák,
ligetek takarásából lehet. ha nem költözünk másik
városba, s ha nem otthon vagy a mentőben, esetleg
boltban, utcán, színházban összeesve, akkor elég nagy

valószínűséggel ott halok meg valamelyikben. ahol a kardiológia van. vagy az onkológián, a sebészetben. most is haldokolnak ott néhányan. vajon ha valaki kinéz a kórházablakon, látja-e, hogy itt sétálunk a gáton, amerre egykor talán ő is sétált, látja-e távoli alakjainkat, amint még boldogan gondolok a halálra, vagy csak azt észleli, hogy kinn tavasz van.

